

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA NOVA BATALLA

ER lo primer diumenje de Setembre están convocadas las elecciones de diputados provinciales en la meytat dels districtes de cada provincia.

Novament se posará en exercici-la lley del sufragi universal, y no pels que van redactarla ni pels que la van votar,

sino per aquells precisament que més formidable oposició y que una guerra més descastada varen ferli.

Impossibilitats d' evitar lo naixement de la criatura, engendrada per l'esperit democràtic, quan lo vot popular lliurement emés amenasava ab prosciure definitivament del poder al partit conservador, desacreditat y sense rahó de ser, don Anton y 'ls seus compinxos varen fer un punt dels seus.

Varen dir que 's consideravan disolts: varen anunciar que cada hu se'n aniria á casa seva: varen amassar ab deixar desamparada á la monarquia.

—Allá te las componguis tú sola ab lo sufragi universal.

Tal sigué la frase fatídica que pronunciaren en lo seu desespero.

Y llavors sigué, quan ab assombro general, siguen cridats los conservadors al poder.

La lley del sufragi universal destinada á regenerar la política espanyola, enviant á las Corts diputats fills de la voluntat del país y á las diputacions provincials y als Ajuntaments representants legítims dignes de la confiança del cos electoral, quedá entregada sense restriccions als seus enemichs més declarats y més acérrims.

Es lo mateix que arrancar á una criatura dels braços de sos pares legítims, y que per ser tals la idolatran, y entregarla á mans mercenarias de personas estranyas que l'odían y la detestan.

¡Pobre sufragi universal, y quant t'han fet sufrir los conservadors!...

T'han sustret l'aliment destinat á fortaleixe't, aliment qu'es l'esperit públich; t'han martirisat, colcant entre las engravacions de la máquina electoral, canté entre las deshonoras fente dir lo que tú no haurias dit may en tots los días de la téva vida.

A cada nova elecció que s'ha celebrat, t'han tret á la vergonya y t'han omplert de ludibri y oprobí.

Es de creurer que en las próximas elecciones de Diputados provincials succeheixi dos quartos de lo mateix que ha vingut succehint fins ara.

No s'ha acabat ni molt menos la era escandalosa de las grans falsificacions, dels asquerosos xanxullos, de

las iniquitats de totas clases, sense lley y sense termes.

**

Per lo que respecta á la provincia de Barcelona 'ls *pántorrillas* que remenan las cireras treballan activament perque las cosas se fassin á la mida del seu gust.

No passa dia sense que visitin lo despaig de la primera autoritat de la provincia. Allá, y no en lo cos electoral van á buscar la seva forsa.

No 's tracta de conquistar vots, sino de anular de una manera ó altra 'ls que s'emiteixin. No 's tracta de guanyar las simpatias del país, sino de neutralitzarlos, de ofegarlos, de destruhirlos.

Y en aquesta tasca no hi ha distinció entre 'ls partits monárquichs.

Bé s'odiavan los conservadors y 'ls romeristas de la provincia de Barcelona: donchs ara, apareixen units, enterament fosos; y 'ls romeristas, per ser los darrers que han arribat á taula, reben com un obsequi especial las millors talladas. En la candidatura oficial conservadora hi prepondera l'element romerista.

Fusionistas y conservadors, tothom ho sab, no's podian veure. Sense l'apoyo oficial, bé ho saben los conservadors que 'ls fusionistas no treurien un sol diputat provincial. Donchs los conservadors se resignan á portarlos á coll y bé, adjudicantlos un puesto dels tres de que 's compon cada candidatura. Y fan aquest sacrifici no desinteresadament, sino en la expectativa de que demá vingui un cambi de ministeri, y llavors los fusionistas els hi paguin lo favor en la mateixa forma.

No es que tractin de ajudarse repartintse una forsa electoral de que careixen: lo que s'están repartint es la pressió oficial, y 'l botí alcansat á forsa de tupinadas, que han de quedar com sempre, enterament impunes, perque qui mana perdona sempre als que 'l favoreixen, mal cometin las més asquerosas indignitats.

**

Aquest estat de cosas imposa als partits republicans una norma de conducta segura y fixa. Es precis que unidas totas las fraccions, conciliadas totas ellas se presentin á la lluyta, resoltas á mostrar la forsa imensa qu' en la opinió posseheixen.

Los republicans hem de presentar verdaderas é imponents masses d' electors. Quanta més forsa despleguin, més grans y més manifestas haurán de ser las ilegalitats dels nostres enemichs. Y com á cada batalla de aqueixas, hi deixan trossos del seu decoro, es precis—si volen guanyar á tota costa—que al fi de la batalla hajan de dir:—Tot ho hem guanyat; pero á expensas del honor.

Precisament la missió dels republicans consisteix en sortir á la defensa del sufragi universal. No altre deu ser lo nostre punt de mira. Si existeix avuy qui 's proposa deshonorarlo, á nosaltres ens toca surtir á la seva defensa, evitant que sucumbeixi de mala mort en mans dels nostres enemichs.

Lluytant ab fermesa pél sufragi, lluytarém per la República.

Electors republicans: ¡A las urnas!

P. K.

INCH honrats obrers, victimas del fallo de un concell de guerra, quan las últimas huelgas, han sigut conduhits á Ceuta, á extingir la dura condemna que va imposarse 'ls.

Vivas gestions s'han practicat per evitar que 'ls fills del treball seguissen lo camí que s'imposa als criminals; pero fins ara totas las gestions practicadas s'han estrellat en l'energia del govern.

¡Ditxós govern conservador! Molt enérgich ab los infelissos obrers que van á Ceuta; molt fluix y descendent ab las verduleras que se sublevan!

Alguns periódichs s'han fet eco de una noticia grave. Se diu que á molts dels pica-pedrers que treballavan en lo Palau real del Parch; no se 'ls abonava l'import integro dels jornals que figuravan en nómina.

Es necessari, donchs, practicar una investigació escrupulosa, fins á depurar la veritat de un fet tan grave.

Sapiguém de una vegada si la construcció del Palau real es un acte de servilisme monárquich ó alguna cosa pitjor.

Sapiguém de una vegada si á la sombra de la monarquia y ab l'excusa de regalar un suntuós palau á las institucions, hi ha qui s'hi engreixa ab las snadas dels pobres treballadors y ab los caudals de las arcas municipals.

¿Diuhen que ha quedat interrompuda la era dels motins?

Es una equivocació. Tres n'hi ha hagut últimament y en un sol dia: un á Quintanar de la Orden, un altre á D. Benito, y 'l tercer á Veger. Tots tres contra 'ls consúms.

Los consúms tenen lo privilegi de promoure motins á tot arreu, y 'ls motins aquestos acabarán per consumir al govern.

En vista de que 'l govern d' Espanya prenía precaucions contra 'l cólera y posava algunas trabas á la introducció de las procedencias francesas, lo govern francès ha decidit pagarnos ab la mateixa moneda.

Trabas per trabas: dificultats per dificultats. *Donde las dan las toman*

¿Pero quins motius pot alegar lo govern francès en abono de la seva conducta?

Molt senzill: quan aquests motius no existeixen, s'inventan.

Així es que 'l govern francès ha inventat alguns cassos de cólera a València, ahont fins ara no hi ha rahó ni per la més mínima sospita en aquest sentit.

No pot queixarse la Espanya monàrquica de la seva sort. En lo joch de las nacions europeas serveix de mingo.

L' heròica Puigcerdá guanyá 'l titol de heròica lluytant contra 'ls carlins.

En la primera guerra civil, á l' any 37, resistí un atach que 's prolongá per espay de uns divuit dias... y sas proesas en l' última campanya contra 'ls atachs de 'n Savalls, tothom las recorda ab admiració y entusiasme. La estatua del valent Cabrinety s' alsa en la plassa Major de Puigcerdá, formant lo monument un verdader altar de la llibertat.

Y á pesar de tot, en aquella lliberal ciutat, un carlista empunya la vara d' arcalde. ¡Quin escándol!

Ab las armas á la mà may han pogut los carlistas penetrar en la capital de la Cerdanya: en cambi 'l govern ab la ley dels arcaides de Real ordre no ha tingut cap inconvenient en entregarla á un carli. La política del Mónstruo, per forsa ha de produhir grans monstruositats com aqueixa.

Las classes passivas y 'l pressupost.

Las cantitats que ab relació als gastos del Estat percibeixen las classes passivas, representan: á Inglaterra, 1'39 per cent; á Italia, 2'06; á Alemania, 2'93; á Austria, 3'19; á Prussia, 3'71; y á Bélgica, 4'30.

A Espanya representa 'l 6'41 per cent.

En aquest concepte, la pobla Espanya figura al davant de totas las nacions europeas.

Ja té rahó 'l ditxo: *A perro fiaco todo son pulgas.*

La política dorm. Pero no pot negarse una cosa, y es que fins dormint té una son molt agitada.

Los ministerials se desesperan al pensar que 'l pá se 'ls acaba, y al veure que qui s' ha de menjar las últimas engrunas es en Romero Romero.

L' últim que s' ha assegut á la taula es qui fa més feyna.

D. Paco monopolisa la situació en profit propi y dels seus amichs.

Las millors talladas ell es qui se las emporta.

Y ara fins diuhen que aspira á la presidencia de las Corts, á despit de 'n Pidal y de 'n Silvela.

Está vist: per tenir una gana formidable, no hi ha com careixer d' aprensions.

Crónica negra.

A Lisboa hi ha un convent nomenat de las Trinas. Temps enrera va adquirir fama universal en virtut de la violació y l' envenenament de una pobre criatura confiada á la educació de aquellas virtuosas *hermanas*.

Ara últimament s' acaba de realisar un altre acte per l' istil.

Una hermosa nena de 15 anys qu' en lo convent s' educava, n' ha sortit seduhida y deshonorada.

Desde sa infancia vivía y s' educava ab aquellas monjas.

Un dia, per intermediació de una *hermana*, va rebre una carta amorosa, ab la qual un galán li demanava una cita. Ab ell no hi havia enrabonat més que una vegada, á pesar de lo qual acudí á la cita que tingué efecte de nit y en lo jardí, *descalza* (per no fer soroll) y *vestida apenas ab una saya blanca* (per facilitar millor la maniobra que havia de produhir la seva deshonra.)

Eran las onze de la nit... y *sin embargo no llovia*. Lo que va passar allí ho ha esbombat ab gran luxu de detalls la premsa portuguesa justament escandalisada.

Los tribunals han pres cartas en la qüestió. Y la nena seduhida ha declarat que 'l jove seductor era...

—¿Un ensotanat, tal vegada?

No, senyors: era un fill ilegítim de un cert capellá, gran amich de seguir las santas expansions del seu pare.

Apaga y vámonos.

¡Pas á la industria catalana!

Las máquinas automáticas que despatxan capsas de misto, cobran los cinch céntims, tornan lo cambi y retxassan la moneda falsa, están ja colocadas en alguns punts de la Rambla.

Un aplauso als Srs. Mole!, fabricants de cerillas é inventors d' aquest admirable aparato.

¡Y que vajan dihent los extranjers que aquí tenim encare 'l clatell plé de llana!

En las próximas elecciones de diputats provincials, los republicans de todas las fracciones del districte elec-

toral de Tarragona-Vendrell, se han unit, donant un bon exemple digne de ser imitat, presentant la següent candidatura coalicionista:

Joseph Andreu, *posibilista*, de Tarragona; Narcís Valdés Badia, *federal*, de Torredembarra; y Nicolau Amador, *centralista*, de Arbós.

A propòsit d' aquest assumpto.

Un periódich de Tarragona, *que 's diu liberal*, ve dihent que 'ls republicans de aquell districte lluytaran units ab los conservadors.

Desde 'l Vendrell ens desmenteixen categòricament la especie propalada pèl citat periódich, dihentnos que, com va sol... perquè ni 'ls mateixos sagastins lo volen—ja qu' en Torres y en Canyellas fan ranxo apart—ab la debilitat que 'l corseca no fa altra cosa que somiar truytas.

LO VIATJE DE D. PRAXEDES

Rodejat d' alegre escolta de patricis fusionistas, que riuhen y prenen vistas y menjan y beuhen fort, don Práxedes se passeja ab molta flema y donayre, respirant 'l olorós ayre de las montanyas del nord.

Mes no es sòls per divertir-se que 'l bon Sagasta 's passeja: prou la fama ho trompeteja repetintha a cada instant. Lo propòsit de don Práxedes es busca una bona altura hont puga doná ab soltura una nota ben-vibrant.

Es la nota á lo Gayarre, la nota tant temps promesa y tantas voltas suspesa al bell mitj de la funció. Es lo do de pit tremendo á qual resso formidable ha d' anar rodant al diable lo partit conservadó.

Don Práxedes va fent via caminant de poble en poble, agasaljat com un noble y aclamat per tot arreu. La multitud lo rodeja picant y cridantli ¡viva!, per veure si l' hora arriba de sentir la seva veu.

¡Cóm somriu lo gran patrici contemplant desde 'l carruatje los archs de verdós fullatje que li aixecan á son pas! ¡Cóm va rascantse la barba veyent ab doisa alegria las mostrars de simpatia d' aquells beneyts del cabás!

—¡La nota!—fá 'l populatxo, que á sas plantas s' esbalota: —¡Senyor Sagasta, la nota! ¡resolguis! ¡dónguila al punt!— Pero 'l papa fusionista diu ab veu acompassada: —No... aquest siti no m' agrada... la donaré més amunt.—

Y aixis va de vila en vila lo nou Mesias Sagasta, entre l' aplauso entusiasta del poble sempre badoch. Y aixis crusa deu mil sitis rebent obsequis sens compte, prometent cantar molt prompte, pero no cantant en lloch.

Imitant al gran Bertoldo, don Práxedes mira y mira, pero per més que regira cap siti li sembla be. Ell sab que ha de dar la nota, está resolt á llensarla; pero jamay per donarla troba 'l lloch que li convé.

Y es que l' home lo que intenta, y aquí están sas apreures, es quedar be ab las alturas y quedar bé ab lo pais. La nota ja la daria, enérgica, forta, entera... pero de modo y manera que ningú no la sentis.

Com que aixó es un impossible, y 'l joch fa ja temps que dura y es pretensió de criatura ser ben vist á baix y á dalt, me sembla que de comedia ab la que ara hem vist ja 'ns basta, y qu' hem de cridá á en Sagasta per dirli que 'ns torni 'l ral.

C. GUMÁ.

LA LLOPADA

RA que s' ha acabat la veda y pot perseguir legalment qual sevol classe de bestioles, si gan de la casta que 's vulga, crech qu' es ocasió d' emparlar als carlins, observant ab atenció 'ls seus moviments y vigilant los seus amagatalls.

Fa una temporada que aquesta patuleya mou una pi'a de soroll y alsa 'l gallo com si tingués llicencia de l' autoritat competent y pagues contribució per esbaltolar y donarse importancia.

Van comensar tocant la trompeta, avisant al vehinat y demés personas interessadas que la seva organizació militar—fixins' hi be, *militar*—es perfecta y complerta, y participantnos que á cada regió d' Espanya tenen nombrat general, coronel, comandant... y no se si també cantinera y cabo furriel.

La segona etzegallada de la carlinalla va ser l' anunci de que 'l seu amo y senyor havia comprat—á fiar, per supuesto—una gran partida de cananas, vaynes, cinturons y morrals venturers á una especie de dra-pave al per major.

Ja sé que 'm dirán que l' adquisició de aquests morrals es molt natural y lógica tractantse de carlistas, pero de totes maneres la compra enclou una amensassa.

Després d' aquestas provocacions al patriotisme espanyol, com si aixó fos encare poch, ve la tercera andalussada que consisteix en manifestarnos que l' *ex-niño* Terso ha contractat un empréstit ab un banquer que 's compromet á entregarli diners, á pagar nosaltres quan ell sigui l' amo.

¿N' hi havia prou ab tot aixó per demostrar que 'ls carlistas ó 'ns están buscant las pessigollas ó s' entretenen burlantse de nosaltres?

Vostés podrán creure que si; pero ells van figurantse que nó. De la *noche á la mañana*, quan ningú pensava en tal cosa y tothom s' estava ocupat tranquil·lament en las sevas feynas, surt un libre titulat *Manual del voluntario carlista*.

La llibertat d' imprenta es una llibertat molt hermosa y mereixedora de ser defensada heroycament; pero jo pregunto:

—Si aquest *Manual*, en lloch de ser del *voluntario carlista* fos del *voluntario republicano*, ¿qué hauria succehit?

Que á horas d' ara ja hi hauria una pila de gent á la presó y que 'l tal *Manual* estaria á la sombra-días há.

Per cert que las materias del libret de propaganda bélica carlista no son brometas ni cocas ensucradas. Allí 's diu tot y 's parla de tot sense cumpliments ni circumloquis. Hi ha un capítol consagrat tot ell á explicar com se fa per volar un pont, com se destrueix un ferrocarril y com se conjumina per produhir ben depressa un incendi.

¿Es poch aixó encare?

Pues actualment no 's parla de res més que d' una reunió magna, un *meeting* mónstruo que 'ls carlistas volen celebrar á la major brevetat, sense altre objecte que passarse revista, veure si están tots bé de salut y fer babarotas á la Espanya liberal.

—¿Cóm—dirán vostés—cóm s' ho pren lo govern tot aixó?

Pues lo govern s' ho pren y s' ho escolta com qui sent ploure.

Si algú li insinúa alguna cosa, en Cánovas arronsa las espallas y exclama ab la major bona fé:

—No podém fer res, estem lligats de mans. ¿No veuhen que las lleys garantisan lo dret de reunió, lo dret d' associació, la facultat d' emetre llibrement lo pensament? ¿No comprenen que avuy tots los partits son legals y que la tribuna y la premsa están oberts per tothom?

Es curiós lo que passa ab lo govern conservador.

¿Se tracta de perseguir liberals, republicans, gent avansada?

No hi ha lley, ni dret, ni res que valgui. 'S passa per sobre de tot, se vulneran los mes sagrats principis de justicia, y 's porta gent al *Pelayo*, y 's disolen circuls, y 's suspunen periódichs, y s' atropella tot lo que ve á má.

¿Per qué? ¡Oh!... Es veritat que la lley escrita... Pero 'l govern ha de tenir en compte la defensa del ordre, los perills á qu' está abocada la societat, las excelencias del sistema preventiu.

Es dir, tot lo contrari de lo que 'ls conservadors diuhen quan se tracta de la carlinalla.

Y es que carlistas y conservadors son llops d' una mateixa familia, llops que s' entenen y ballan sols; pero aixó no s' inquietan, porque llops ab llops may se mossegan.

Lo dit. ¿No 'ls sembla als *cassadors* libera's qu' es ja hora de comensar á observar moviments y escudriñar caus?

¿No 'ls sembla que la llopada ensenya una mica massa las dents?

FANTASTICH.

ENTRE FANÁTICHS

—La filla se m' ha mort, senyor rector.
—Ho sento vivament, pró que hi farà!...
—Hi fet lo qu' he pogut.

—Així ho crech jo.
No hi ha mes, un hom s' ha de conforma.
—Si li sembla, dema de bon mati l' enterro li farem.

—M' está molt bé.
Com mes dematinet millor per mi, puig després altra feina hi ha que fe.

—Quedem per llà a las vuyt ó quarts de nou.
 —Es l' hora que m' agrada, si senyor.
 Que estigui tot a punt.
 —D' aixó, be prou
 que 'n passarà cuidado un servidor.
 Quin toch li podrem fer?
 —Vosté dirá;
 Aixó va a la conciencia de vosté.
 Dels tres pot esculli 'l grós ó 'l mitjà.
 —¿Y 'l petit?
 —Si acás vol també 'l pot fé.
 Pro escollí, vosté ignora que 'l petit
 es poch per lográ 'l cel qu' ella 's mereix.
 —¿Per qué?
 —Li faré veure tot seguit
 y 'm sembla que 'm dirá:—Vosté mateix.
 Ab los altres ni va molta mes llum.
 mes absolts, mes prechs...
 —Y 'l préu?
 —Lo preu

es mes sobrepujat. Com de costum
 vint duros lo petit, y 'l gros cent deu.
 —No estinch per gastar tant ¡Deu me'n reguard!
 Y ara, que s' ha cregut senyor rector?
 —També sa filla al cel no podrá entrar
 de moment.
 —Pro si 'm falta lo millor.
 —Donchs, fassi lo mitjà y aixis, darem
 un pas mes endavant, y un altre jorn
 ab uns bons funerals l' acabarem
 de pujar dalt del cel, fora trastorn.
 —Que 's fassi lo mitjà. Lo preu qun ies?
 —Xeixanta duros, una cosa així.
 —Lo 'ta'te queda fet, no 'n parlem mes.
 ¡Pobreta!... ¡Que per falta de diners
 la linga de deixar a mitj camil!

JOAN VILASSECA.

EN la cámara dels comuns de Inglaterra ha sigut derrotat lo govern de lord Salisbury, que a pesar de ser conservador y tenir la paella pél mànech no vá poder guanyar las últimas eleccions.

—¿Quins conservadors més burros que 's deixan derrotar de aquest modo!—aseguran que vá dir en Planas y Casals.

¡Y quina llástima—exclamém nosaltres—que no hi haja a Espanya una *Cámara dels comuns*, pero de comuns veraders pera tirarhi tota la podridura de la política espanyola!

Desde qu' en Cánovas vá ser xiulat, ha perdut lo tino per governar.

Lo país té motius per entusiasmarse al veure que 's compleix al peu de la lletra 'l conegut adagi: «Pot més qui xiula, que qui piula.»

Los espanyols xiulant, hem destarotat al Mónstruo.

Ja tenim a don Anton als banys de Santa Agueda. Y diu un telegrama que se li ha tributat una recepció entusiasta.

Es natural: don Anton vá a banyarse, y 'ls que l' aplaudeixan ho fan de tot cor al veure qu' es *home al aygua*.

A las novas tarifas de la contribució industrial aplicables a Cuba, han respost los botiguers de l'Habana tancant las portas.

¡Pobre Romero Robledo!... No tenía 'l nas encare prou delicat, que ara 'ls botiguers de l'Habana, sens la més mínima consideració *li tiran la porta pels nássos!*

Un dia un subjecte vá rebre una puntada de peu en cert siti posterior de la persona, que no es necessari anomenar, perque tothom compregui qu' n es.
 —Aixó no pot quedar aixis—deya—es necessari rentar ab sanch aqueix ultratje.
 —Aixó ray, res més fácil—li digué un amich:—
 Encarrega al escorxador que 't preparin una cubeta de sanch de bou, y pren un bany d' assiento.

L' héroe de Sagunto, durant lo próxim Octubre intenta realisar maniobras militars, reunint las forsas de Aragó y Catalunya.

¡Ditxós héroe!
 Ell pot ben dir que desde la feta aquella del garrofer, ha adquirit un privilegi que no 'l té ningú més a Espanya: 'l privilegi exclusiu de jugar als soldats.

Lo Governador de Barcelona ha emprés una activa campanya contra 'l curanderisme.
 Per mi fa molt bé: ¡Guerra a la farsa y a la explotació!...

Pero, digui Sr. Sánchez de Toledo: ¿quin dia 's desideix a embestir als curanderos de la política?
 ¡Ay, lo dia que ho intenti no quedaria ni un conservador en tota la provincia!

Un dato curiós.
 En lo despaig ahont en Romero Robledo despatxa 'ls assumptos relacionats ab Ultramar, hi figura en lloch preferent lo retrato de 'n Lagartijo.
 Podrian dirne de aquesta imatge *San Lagartijo*, venerable patró dels ministres barbiáns.
 Aixis s' explica qu' en Romero Robledo quan se planta davant de Cuba, la passi de muleta, la trasteji y li clavi la mar de punxadas, que la deixan tonta.

Llegeixo:
 «Circulan a profusión duros falsos con el busto del rey niño, que se diferencian de los legitimos en el peso y en el sonido, y por estar formados de un metal que dista mucho de parecerse a la plata.»
 Podriam dir que a aquests duros, encare que bastant ben fets no fan lo pes, y se 'ls veu lo color groch del llautó.
 Son monedas tísicas, y com a tals no tenen remey.

Diu un periódich:
 «A Calatañazor un llamp ha causat la mort de un matrimoni jove que buscá en un arbre refugi contra una tempestat.»
 ¡Ay del govern conservador arraconat a la sombra de una figuera, 'l dia que la tempestat popular descarregui!
 Aquell dia sí que ha de caure la breva que, segons diuhen, está tan madura!

—¡Alerta!—diu 'l *Diluvi*.—Arriban continuament a Barcelona grans cargaments de gallinas procedents del mar Negre, ó siga de pai sos infestats del cólera.

—No compris gallina—diuhen los amos de casa a las mestressas.

—¿Y farém l' olla sense l' aleta, la cuixa ó 'l carpó de tan sabros volátil?

—Tirahi aquest número del *Diluvi* y será lo mateix.

—¿Vols dir?

—Sí: aquest número del *Diluvi* conté una noticia que fa posar la *pell de gallina*.

L' emperador de Alemania, al séu fill que conta apenas deu anys d' edat, va regalarli un sabre ab una inscripció que deya:

«¡Confiansa en Déu! Valor en lo combat pera guardar lo teu honor y la téva gloria.»

Si jo tingués un fill de deu anys, encare que signés emperador de Alemania, no li regalaria cap sabre d' acer. Preferiria regalarli un sabre de pasta del forn de Sant Jaume.

Si un cárrech públich hi ha al món, que sigui veraderament divertit, cap com lo de virrey de Irlanda.

Lo virrey de Irlanda té 'l privilegi de saludar a todas las senyoras que li son presentadas, de una manera especial, ó sigui besantlas en la cara.

Y aixó que a Irlanda hi ha cada dona capás de tentar al mateix Sant Antoni Abat.

No podrán dir los irlandesos que 'l govern anglés los hi tingui odi, desde 'l moment que 'l séu representant besa a las donas y... no se las menja.

A Baku (Assia) es ahont los cassos de cólera presentan un aspecte més terrible.

No es extrany: Baku es una de las poblacions més brutas de aquella brutíssima regió.

De manera que la causa principal del cólera es la deixadesa dels Bakúns.

O si creuhen més apropiat lo nom, en lloch de *Bakúns* los anomenarém *Bakóns*.

(Parlant ab perdó.)

La dona de un gitano
 qu' está molt grassa y macissa
 una solemne pallissa
 vá dar a un senyó burot.
 Y desde aquell fet ha dit
 lo veynat qu' ella freqüenta
 al veurela tan valenta
 qu' es dona que té molt pit.

J. ALAMALIV.

Un se comprá una jaqueta
 y de treure la targeta
 va olvidarse, y digué l' Ana:
 —Vels hi aquí una americana
 que 's pot dir qu' es d' etiqueta.
 P. TALLADAS.

- 1.ª XARADA.—*Taber-na.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Ribas—Brisa.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Tal farás tal trobarás.*
- 4.ª ROMBO.—

F
P
P
P
P
F
F
P
P
P
A
N
A
A

- 5.ª GEROGLIFICH.—*Entre donas moltas rahons.*

XARADA

Al pare de la *Total*
 que d' *invers tres-dos* pateix,
 fa dos dias que l' Aleix
 la *dos* li va demanar.
 Mes per desbancarme diu
 qu' ell es rich y pobre soch,
 pero si 'l trobo, jo 'l toch,
 lo *dos-hu* de viu en viu.

TEÓFILO AGUILÓ.

ACENTÍGRAFO

Lo fill del Sr. Vidal,
 que viu ara prop de Olot,
 diuhen que fa de *total*
 y treballa ab molta tot.

F. CORBELLA V.

TRENCA-CLOSCAS

LLEPARÉ NATA

Formar ab aquestas llettras lo nom de una aplaudida comedia catalana.

J. ESCOLÁ DEL VENDRELL.

CONVERSA

—Sab senyora Agneta qu' en Manel porta molta cassa, y diu qu' ell *mat-ix* la mata?
 —En Manel Cassador? Cá, dona; si la deu haver com-prada.
 —No; la seva cosina que ho sab de cert m' ho ha dit.
 —¿Quina cosina? ¿La E-peransa?
 —No: la que vosté mateixa acaba de dir.

J. FOLL.

GEROGLIFICH

X
+ - X
:
L O L O
M
I T
S I M I
D I

J. CASADEVALL MULLERAS.

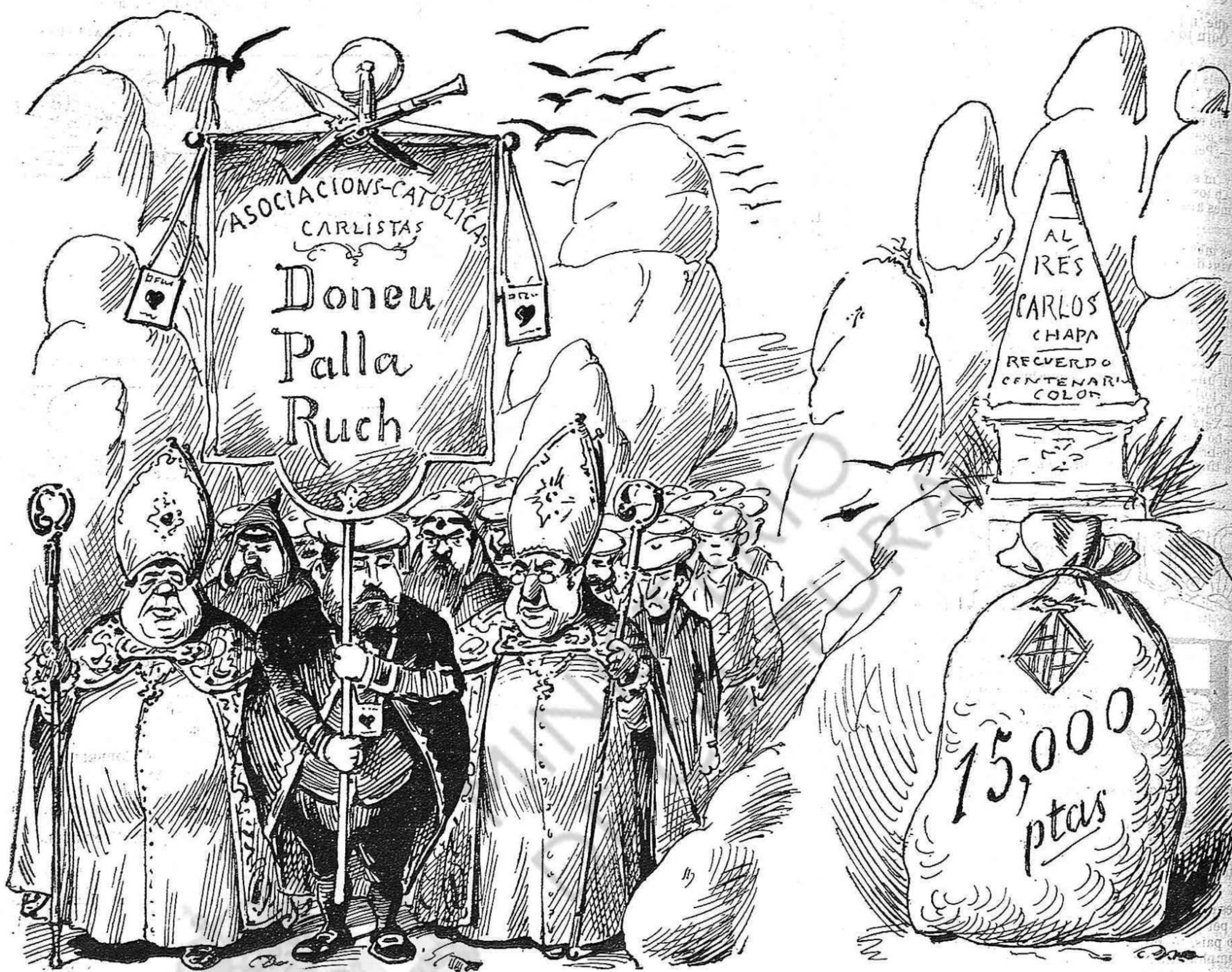
CORRESPONDENCIA PARTICULAR

No serveix res de lo qu' encian los ciutadans: J. T. V.: Ll. Guizan Grahit, P. G. y B. V., Fill de 'n Xafa, J. Cabruja, J. O. B. sch, Un Pobre Barber, J. Prats, Cor Trist, Escolá Petit, J. Ferré y Gendre, Un Trapissonda, J. Suterans, Un que no ha vist lo Tenorio, Un Tarragense, F. Clevall y S. M. Masana, E. Viñas, A. Leonart y J. Fornés.
 Publicar-m alguna cosa de lo que encian los ciutadans: Ruy de Gorch, R. Ferriol, P. Corbera, Dos banyistas, R. R. Moliner, Un llepa fils, P. Berrell, P. C., Joseph Escachs y V. A. Amigo y P. V. Botiguer.
 Ciutadà R. de Masquefa: No está mal, pero es tan llarga!—B. Llorens: Veurém sí, arreglantho, hi anirá alguna cosa.—B. Durán: Resulta molt trist aixó.—J. Manubens Vidal: Va bastant bé.—Mirambell Maristany: S'auria de tornar a fer, aprofitant lo pensament.—A. T. R. (Reus): En primer lloch, tres inicials no son una firm; y en segon lloch, no compreném qué vol dir.—J. Font: Si qu' es vritat alló del sello de céntim; pero si 'm vol creure, per ara déixho corre aixó d' enviar originals.—M. R. de las Planas: Está bé.—J. Bué Ventura: Aprofitem molta cosa.—Ramonet R.: Molt bé y gracias.—Pistacho: Es molt incorrecta.—R. Palop: Celebro 's seus bons propòsits.—Pepet del Carril: A una *sotte-rana* es massa fluixa.—Lluís Salvador: No va mal.—F. Gumá: A mes d' estar molt malament lo qu' envia, it participém que si torna a usar aquest nom, no li contestarém.—I. D. R. (Amer): Tindrém molt en compte las sevas observacions.—J. Piquet: Gracias; anirá.—Lluís Garcia: Es excessivament seño e impropri dels nostres periódichs.—Mr. Eugon: Demuestra molta inexperiencia.—A. C. (Calella): Té massa extensió y l' espay ens falta; si procura concretarho, veurém.—P. D. (Vilafranca): 'N parlarém la semana que vé.

LOPEZ, editor.—*Rambia del Mitj*, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Vianda d' estiu

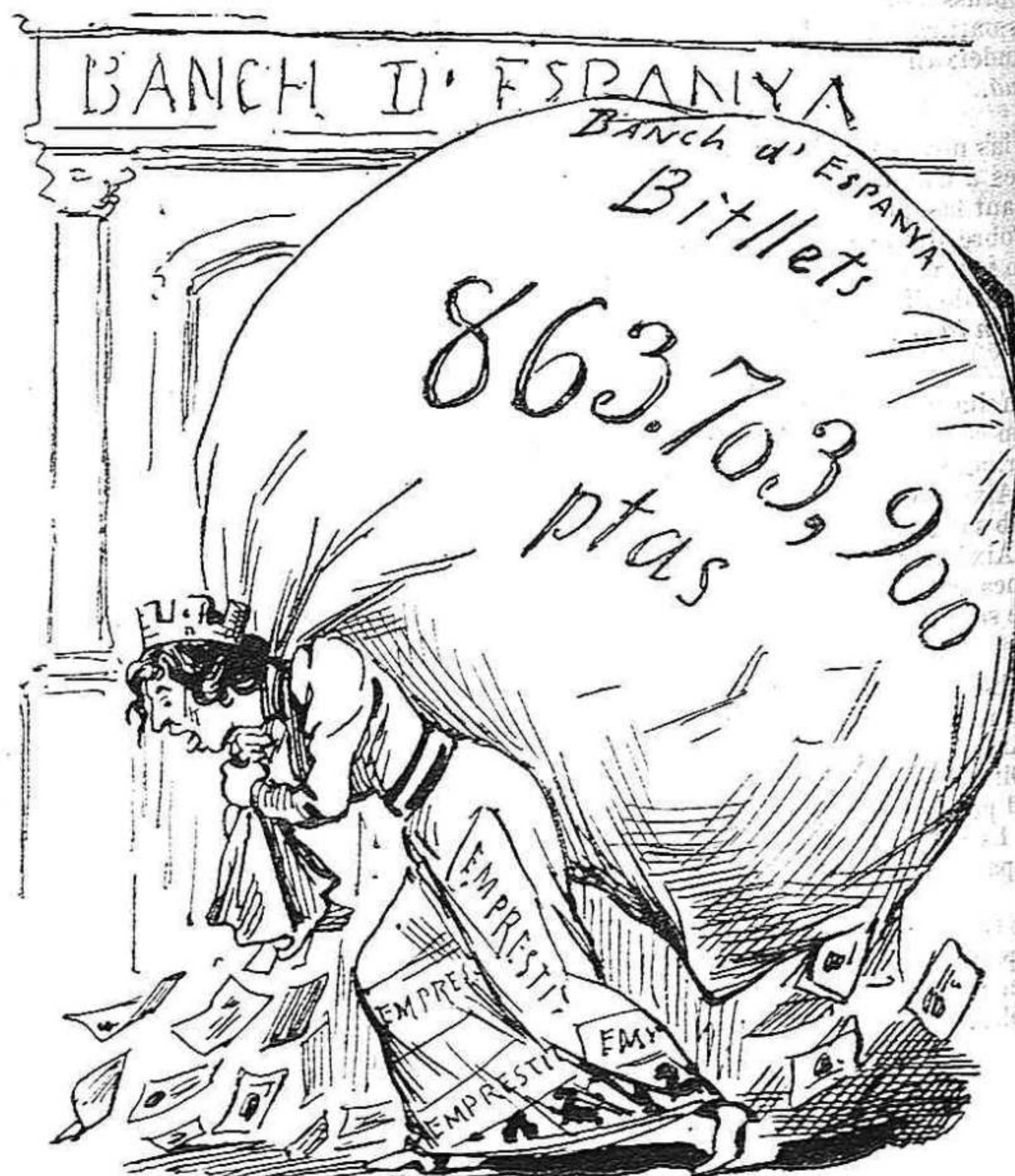
Ab lo pretest de celebrar lo centenari de Colón, la Associació Catòlica realitzarà a Montserrat una manifestació carcunda.

Y ab tal motiu, lo nostre generós Ajuntament los regala tres mil duros per ajudarlos a fer un monument carlista.

Arrodonir bé la cosa y donar forma a la pasta:

Aquesta es la eterna feyna del venerable Sagasta.

¡Pobre Espanya, pobre Espanya! ¡Apenas pot camina!

Lo sach pesa de tal modo que prompte la aixafará.